

NEMZETKÖZI RENDÉSZETI FIGYELŐ

Nemzetközi Rendészeti Figyelő VI.

International Law Enforcement Observer VI.

Pék Richárd Tamás

Dr. doktorandusz
Nemzeti Közszerológati Egyetem,
Rendészettudományi Doktori Iskola
pektamasrichard@gmail.com

Fekete Csaba

Dr. mesteroktató, doktorandusz,
c. rendőr dandártábornok
Nemzeti Közszerológati Egyetem,
Rendészettudományi Kar
fekete.csaba2@uni-nke.hu

Gál Erika

Dr. tanársegéd, rendőr alezredes
Nemzeti Közszerológati Egyetem,
Rendészettudományi Kar
gal.erika@uni-nke.hu

Erdélyi Katalin

doktorandusz
Nemzeti Közszerológati Egyetem,
Rendészettudományi Doktori Iskola
katalin@irasszakerto.hu

Bánati Tibor

Dr. doktorandusz, kiemelt főreferens,
rendőr alezredes
Országos Rendőr-főkapitányság,
Bűnügyi Főigazgatóság,
Bűnügyi Elemző-Értékelő Főosztály
banati.tibor@uni-nke.hu

Bacsó Bernadett

doktorandusz, német nyelvtanár
Nemzeti Közszerológati Egyetem,
Rendészettudományi Kar
bacso.bernadett@uni-nke.hu

Pék Richárd Tamás

A szabadság és biztonság viszonya Svájcban: mit értenek a svájciak „szabadság” és „biztonság” alatt, hogyan értékelik a kettő egymáshoz való viszonyát

A cikk a 2018. március 21. napja és 2018. április 4. napja között, 10 401 felnőtt, Svájcban élő, svájci állampolgár online megkérdezéssel végzett, a Svájci Biztosítási Szövetség 2018. évi Biztonsági Jelentésének a Szabadság és Biztonság tanulmánya (URL1) kiértékelését helyezi a középpontba. A felmérés legnagyobb újítása, hogy a szabadságot és biztonságot a megkérdezettek oldaláról, az ő válaszai alapján vizsgálta, és e körben hiánypótló jellegű, hiszen korábban ilyen felmérés még nem volt. A cikk elsőként a szabadság és biztonság fogalmával kapcsolatban adott válaszokat elemzi, majd azok kategorizálásával, fogalmi magyarázatával foglalkozik, végül a felmérésben vizsgált négy tézist és eredményeit mutatja be, azokból következtetést levonva.

A felmérés során elsőként arra voltak kíváncsiak, hogy a megkérdezettek mit értenek a szabadság és a biztonság fogalma alatt, azt hogyan magyaráznák meg saját szavaikkal. A szabadság definiálására 2262 fő, míg a biztonságra 2258 fő válaszolt. A válaszok alapján 47, illetve 52 kategóriát állítottak fel, majd azokat szűkítették azokra, melyekre legalább 50 válasz érkezett. A szabadságnál 10, míg a biztonságnál 11 kategória alakult ki.

A szabadság kategóriái: azt csinálhatom, amit akarok (392 fő); magam döntöm el, hogy mi a szabadságom (192 fő); vélemény szabadság (176 fő); mozgási szabadság (170 fő); függetlenség (140 fő); biztonság (114 fő); félelemnélküliség (106 fő); döntési szabadság (94 fő); pénzügyi eszközök (57 fő); választási lehetőség (52 fő). A kategóriák alapján meghatározott szabadságfogalom első sorban a szabadsággal (tenni és tenni hagyni, amit szeretne az ember; alapjogokkal, cselekvési fogalmakkal) hozható összefüggésbe.

A biztonság kategóriái: félelemnélküliség (332 fő), mozgási szabadság (270 fő), jól érzem magam érzése (200 fő); szabadság (147 fő); fenyegetésnélküliség (73 fő); védelem (73 fő); védettség (59 fő); veszélytelenség (59 fő); gondolati szabadság (53 fő); gondtalanság (56 fő); bizalom (52 fő).

A két fogalom definiálásánál közös elem volt a mozgási szabadság, a félelemnélküliség és a szabadságot a biztonsággal, illetve a biztonságot a szabadsággal határozták meg a válaszadók. Utóbbi azt mutatja, hogy a két fogalom egymásnak nem ellentettjei, hanem ikerfogalmak.

A kategóriába sorolt válaszok alapján meghatározott szabadság- és biztonságfogalom további felosztást igényel. Létezik negatív (szabadság valamtől) és pozitív szabadságfogalom (szabadság valamihez). A negatív szabadság a szövetségi alkotmányból írt alapjogokból (7-35. cikk) fakad és korlátozásukra csak az alkotmányban meghatározott feltételek [36. cikk (1)–(3) bekezdések] mellett kerülhet sor azzal, hogy azok lényegi tartalma érinthetetlen és korlátozhatatlan, és addig terjed, míg harmadik személy alapjogát nem korlátozza. A pozitív szabadság biztosítja, hogy a polgárok jogosultak tenni, amit akarnak a szövetségi alkotmányban biztosított alapjogokat gyakorolva. A válaszadók a pozitív szabadságot (901 válasz) jobban preferálták a negatív szabadsággal (592 válasz) szemben.

A biztonságfogalom további felosztásának elméleti hátterét a kriminológia adja, ahol az objektív és szubjektív biztonságot különböztetik meg. Előbbit a rendőrségi bűnügyi statisztika méri, mely statisztikailag és tudományosan igazolható, ellenőrizhető azzal, hogy adatait az áldozatfelmérések során, a látens bűnözéssel kapcsolatban nyert adatokkal ki kell egészíteni. A szubjektív biztonság a biztonságérzetet jelenti. A válaszadók többsége a szubjektív biztonságot (813 fő) fontosabbnak tartotta, mint az objektív biztonságot (563 fő).

A szabadságra, biztonságra, annak érzetére a szociodemográfiai helyzet is hatással lehet. A felmérés szerint a nem, iskolai végzettség, jövedelem nem mutat statisztikailag szignifikáns különbséget a szabadság vonatkozásában. A baloldali politikai beállítottságúak átlagon felüli gyakorisággal a negatív (baloldaliak: 46%, közép: 22%, jobboldaliak: 32%), míg a jobboldali politikai beállítottságúak a pozitív szabadságot értik a szabadság alatt (baloldaliak: 36%, közép: 23%, jobboldali 41%). Az iskolai végzettség, jövedelem nem mutat statisztikailag szignifikáns különbséget a biztonságnál. Az életkor esetén a 18–35 éves kor közötti válaszadók, átlagon felüli gyakorisággal a szubjektív (29%), míg az 55 év felettiek inkább az objektív biztonságot preferálják. A baloldali politikai beállítottságúak és a férfiak az objektív, míg a jobboldali beállítottságúak és a nők a szubjektív biztonságot választják.

A tanulmány ezt követően négy tézist nevez meg, melyet a felmérés eredményei alapján megvizsgált:

1. A két fogalomnál egy fogalmi ikerpárról van szó és mindkettő kölcsönösen feltételezi egymást. A népességben mindkét értéket közel azonosan támogatták, és a viszonyukat állandóan újra kell nézni, mert változhat a támogatottság mértéke.
2. Azok, akik nem érzik biztonságban magukat, sokkal inkább készek a szabadságjogokat feladni a biztonság érdekében.
3. Azoknál, akik biztonságban érzik magukat, a szabadság elsőbbséget élvez a biztonsággal szemben.
4. A terrorizmussal kapcsolatban elfogadott, hogy a megkérdezettek általánosságban a biztonság szupremáciáját erősebben támogatják.

Az eredmények körében megállapítható, hogy az első tézist a felmérés igazolta, mert a megkérdezettek döntő többsége mind a biztonságot, mind a szabadságot fontosnak tartotta, azonos mértékben választották, mely során a biztonság a szabadságot még megelőzi, és a megkérdezettek 56%-a szerint az államnak a biztonságot még az egyéni szabadság kárára is biztosítania kell.

A második tézis csak részben, az életkor, iskolai végzettség, politikai beállítottság esetén igazolható, míg a harmadik tézis csak a férfiaknál és baloldali politikai beállítottságúaknál igazolható.

A negyedik tézis általánosságban igazolható, mivel a megkérdezettek 64%-a egyetértett azzal, hogy a biztonságot még a személyes szabadság korlátozásával is biztosítani kell.

A cikk a következtetések között kiemeli, hogy a szabadság alatt a válaszadók elsősorban a pozitív szabadságot és a szubjektív biztonságot emelték ki, mely mindkettő elsősorban érzelmi fogalom, azok tartalmilag átfedik és nem zárják

ki kölcsönösen egymást. Így a két fogalom ikerfogalom különböző súlyozással, megnevezésük számos és terjedős.

Összességében megállapítható, hogy Svájc objektívan nézve egy biztonságos és szabad ország, ahol a szabadságot és a biztonságot azonos mértékben, erősen kezelik, mivel mindkét társadalmi alapérték ikerfogalom, melyek egymást kölcsönösen nem zárják ki. Mivel a népesség mind szabadnak, mind biztonságban lévőnek érzi magát, ebben az összefüggésben az objektív helyzet és a szubjektív értékelés egybeesik.

Fekete Csaba

Közbiztonság és közrend – fogalmi és intézményi hatály

Public Security and Public Order – Conceptual and Institutional Scope

A lengyel szerzők publikációjukban a közrend és közbiztonság fogalmát elemzik mint a biztonságstudományok kategóriáit.

Kutatásuk problémáját kérdésben fogalmazták meg: Hogyan kezelik a közbiztonságot és a közrendet definíciós és intézményi szempontból?

A tanulmány elméleti kutatási módszereket használ, a szakirodalom kritikai elemzése és társadalmi jelenségek elemzése útján ad választ a feltett kérdésre.

A szerzők részletesen bemutatják az intenzív lengyel biztonságkutatás tudományos eredményeit. A biztonságot széles hatókörrel és jelentéssel bíró, több dimenziós fogalomként határozzák meg.

A kifejezésnek számtalan meghatározása van, attól függően, hogy milyen szinten veszik figyelembe. A biztonság magába foglalja a szükségletek kielégítését (létezés, túlélés, bizonyosság, teljesség, stabilitás, identitás, függetlenség, életszínvonal és minőség védelme). Hiánya szorongást és fenyegetésérzetet okoz. A biztonság az ember, a társadalmi csoportok fő szükséglete, ugyanakkor az állami és a nemzetközi rendszerek alapvető szükséglete. A biztonság befolyásolja az emberi attitűdök kialakulását, mivel ez az egyik olyan tevékenységi feltétel, amelynek célja az életcélok elérése. A biztonság tehát szükséglet, de egyben az emberi tevékenység feltétele is.

A lengyel tudományos irodalom meglehetősen széles körben írja le a közbiztonság és a közrend fogalmát. E fogalmak jelentésének elemzését sok kutató végzi, és közülük sokan saját definíciót javasolnak.

A tanulmány vizsgálja a biztonság és közbiztonság fogalmának viszonyát, valamint részletes tartalmi elemzést végez a közrend, közbiztonság fogalmát illetően, ezzel kapcsolatban több kutató álláspontját idézi.

Egyes szerzők a közbiztonságot a biztonság elemeként, bizonyos állapotként vagy folyamatként értelmezik. A közrend és közbiztonság fogalmával kapcsolatban pedig kiemelik, hogy azt az irodalomban, a jogalkotásban, a köznyelvi kommunikációban gyakran szinonim fogalomként alkalmazzák, holott ezek nem egyenértékűek.

A közrend és a közbiztonság fogalma kétértelmű jelentési körrel rendelkezik, amelyeket a szakirodalom gyakran meghatározatlan fogalmakként ír le, így az nem került egyértelműen definiálásra.

Az irodalomban a közbiztonság számos definíciója megtalálható, e fogalom sokfélesége pedig a jogi meghatározás hiányából ered. A közbiztonsági területek sokfélesége lehetetlenné teszi a közbiztonság átfogó meghatározását.

A közbiztonság meghatározásának a tanulmányban idézett nézetei rávilágítottak e fogalom jelentési körének egyértelmű meghatározásával kapcsolatos nehézségekre.

A közrend fogalma a belügyi szervek és más közigazgatási szervek, társadalmi szervezetek azon feladataira utal, amelyek közvetlenül kapcsolódnak az államban az élet normális fejlődését lehetővé tevő rend fenntartásához.

Rámutat ugyanakkor arra, hogy a közbiztonság fenntartása, védelme az egyik legrégebbi közfeladat, amely szorosan kapcsolódik a közhatósághoz, közigazgatási szervekhez, és mindenekelőtt alkotmányos érték. Kiemeli a Lengyel Köztársaság alkotmányának ide vonatkozó legfontosabb rendelkezéseit.

Megteremtése, fenntartása elsősorban a legfőbb központi kormányzati szervek, valamint az önkormányzati szervek közfeladata. A közbiztonsági kérdésekkel foglalkozó intézmények többsége a Belügyminisztérium szervezetében működik. A jogalkotó azonban számos feladatot bízott a Belügyminisztériumon kívüli intézményekre, ezért a tanulmány bemutatja, hogy egyes lengyel közigazgatási szervek, illetve jogintézmények hogyan szolgálják a közbiztonság és közrend fenntartását. A közbiztonság védelme a lengyel közigazgatás szervezetrendszerében alapvetően a rendőrség feladata.

A közrend és a közbiztonság fogalmai kölcsönösen meghatározzák, kompenzálják egymást, és nagyon gyakran egymás mellé tartoznak. Ezt valószínűleg az a tény diktálja, hogy egy olyan entitás egészére utalnak, amely tág értelemben a biztonságra utal, beleértve a közös javak és érdekek védelmét, amelyek hozzájárulnak annak megvalósításához.

Janusz Gierszewski, Andrzej Piecywok kutatási eredményének konklúziója, hogy a közbiztonság és a közrend kategóriái a biztonsági terület tudományos kutatásának tárgyai lehetnek. A közbiztonság és a közrend fogalma a legtágabb értelemben vett közterületeken élő polgárok biztonságát is magában foglalja. Az emberek védelme előtérben van, mert a társadalom egyes tagjainak biztonsága

meghatározza a békét, a társadalmi rendet, garantálja az egész állami szervezet biztonságát

Ezek a kategóriák lehetővé teszik a kutatási terület meghatározását és korlátozását azáltal, hogy a kutatásnak egy kategóriát (közbiztonság vagy közrend) vagy más kritériumokat jelölnek meg.

Gál Erika

Zsúfolt helyek terrorizmus elleni védelme: a védelmi intézkedések elfogadását gátló jelenlegi tényezők és akadályok elemzése

Protecting crowded places from terrorism: an analysis of the current considerations and barriers inhibiting the adoption of counterterrorism protective security measures

A tanulmány középpontjában azok a helyek, helyszínek állnak, amelyek nagy létszámú befogadóképességük miatt jelentős vonzerőt jelentenek a terroristák számára. Ezért alapvető fontosságú, hogy az új zsúfolt helyek tervezése, kialakítása során figyelemmel legyenek a terrorizmus elleni küzdelemre is, így a szerzők által lefolytatott kutatásnak a középpontjában a jelenlegi helyzet alaposabb megértése állt, illetve megkísérelte azonosítani azokat az akadályokat, amelyek gátolhatják a terrorizmus elleni védelmi intézkedések meghozatalát.

Míg a 2001. szeptember 11-i támadásokat a terrorizmusellenes intézkedések fejlődésének meghatározó pillanatának tekintik, az olyan országok, mint az Egyesült Királyság, már korábban is jelentős tapasztalattal rendelkezett a belföldi terrorizmus elleni fizikai válaszlépések alkalmazásában. Azonban miközben ezek a válaszlépések csökkentették a terrortámadások előfordulásának lehetőségét, negatívan befolyásolták a városközponti zsúfolt helyeknek mint biztonságos lakóhelynek, munkahelynek, közösségi térnek, tanulási helyszínnek, turisztikai csomópontnak és befektetésnek a vonzerejét. Az Amerikai Egyesült Államokban a jövőbeli terrortámadások hatásainak ellensúlyozására és mérséklésére innovatív tervezési jellemzők irányultak (például törésbiztos üvegezés), azonban azokat főként szövetségi érdekeltsgű helyszíneken alkalmazták, és kevés figyelmet fordítottak más kritikus infrastruktúrára vagy olyan helyszínekre, ahol tömeges összejövetelekre került sor.

A szeptember 11-i események katalizátorként szolgáltak a terrorizmusellenes politika újragondolásához, különösen nyugati viszonylatban, sokkal nagyobb hangsúlyt fektetve a kritikus infrastruktúra eszközeinek terrorizmussal szembeni védelmére.

Az Amerikai Egyesült Államokban ezekre a változásokra adott kezdeti választ a 2002-ben elfogadott Nemzeti Belbiztonsági Stratégia. Más nyugati államok látószólag követték az amerikai a példát, így például Ausztrália 2004-ben adta ki első terrorizmussal kapcsolatos fehér könyvét. Az ausztrál fehér könyv azonban csak nagyon korlátozott figyelmet szentelt a terrorizmus elleni védekezés biztonsági követelményeire. Ezzel szemben az EU-stratégia tartalmazott egy külön szakpolitikai ágat az állampolgárok terrorizmussal szembeni védelmére, a sebezhetőségek megértésére és csökkentésére, valamint a kritikus infrastruktúrák védelmére.

A kezdeti publikációk megjelenése óta a terrortámadások célpont szerinti iránya megváltozott, gyakoribbá váltak a zsúfolt helyek ellen intézett támadások, amelyek világszerte nemzetbiztonsági aggodalomná váltak. Természetesen ezeket a fent említett stratégiákat számos alkalommal felülvizsgálták, és minden iteratív fejlesztési folyamat egyre inkább a zsúfolt helyek terrortámadásokkal szembeni védelmének koncepciójára összpontosított azért, hogy összehangolt erőfeszítésekkel útmutatást nyújtsanak a védekezéssel és felkészüléssel kapcsolatban. A védekezésre hivatott állami szervek mellett nagy hangsúlyt kapott az új zsúfolt helyeket fejlesztők, azok kiépítésébe befektető piaci szereplők tájékoztatásának, felkészítésének igénye is. Ilyen útmutatókra is találhatunk kifejezetten jó példákat, azonban összességében mégis az mondható el, hogy hiányzik a vita arról, hogy az ingatlanfejlesztés milyen szerepet is játszik a terrorizmus elleni védekezés folyamatában.

Információk a kutatásról, annak módszeréről

A bevezetőben megfogalmazott probléma megértése, a gátló tényezők feltárása és azonosítása érdekében kvalitatív módszertani keretbe ágyazott empirikus kutatást végeztek a szerzők az Egyesült Királyságban, az Amerikai Egyesült Államokban és Ausztráliában. Az Egyesült Királyságban Belfast és London, az Amerikai Egyesült Államokban New York City, Oklahoma City és Atlanta, Ausztráliában pedig Sydney, Melbourne és Canberra városaira összpontosítottak a kutatás során. Ezeket a városokat három meghatározó tényező hatására választották kutatási területként. Mindegyik város vagy (1) a nemzetközi vonatkozású terrorizmus fókuszában állt az utóbbi időben; (2) külön politikákat dolgozott ki, amelyek a zsúfolt helyek védelmére összpontosítanak; vagy (3) egy globális város, amely minden évben jelentős számú látogatót vonz.

A kutatás két alapvető kutatási kérdés megválaszolását célozta. Az első kérdés arra vonatkozott, hogy a zsúfolt helyek kialakításával foglalkozó szakemberek jelenleg figyelembe veszik-e a terrorizmus elleni védelmet az ingatlanfejlesztési folyamat során. Ha igen, akkor a döntéshozatali folyamatban az ilyen típusú

intézkedések szerepelnek-e, és a tervezési-fejlesztési folyamat mely szakaszában jelennek meg. A második kérdés annak megértésére irányult, hogy a zsúfolt helyek kialakításában milyen akadályok gátolhatják potenciálisan a terrorizmus elleni védelmi intézkedések bevezetését.

Az empirikus kutatás lefolytatásához félig strukturált interjúkat vettek fel a fent említett városok építészeti, várostervezési, mérnöki, tervezési, projektmenedzsment, önkormányzati képviselőkkel, ingatlanfejlesztési és befektetési szektorban dolgozó szakemberekkel. Az egyes országokon belül mindaddig készítették az interjúkat, amíg az egyes szakmai szektorokon belül el nem érték az információk telítettségét. Ehhez ötvenhat interjút kellett lefolytatni az Amerikai Egyesült Államokban, ötvennégy interjút az Egyesült Királyságban és harminckett interjút Ausztráliában – így a minta összesen 142 interjúból állt. Az interjúkérdések tesztelése és finomítása egy kísérleti folyamat során történt, amelynek keretében tíz félig strukturált interjút vettek fel az Egyesült Királyság szakértőivel. A kísérleti szakasztól kezdődően a folyamat finomítását követően minden további interjút ugyanazzal a kérdéssorral készítették el, hogy biztosítsák a kutatás eredményeinek összehasonlíthatóságát.

A kutatás eredményei

A kutatás eredményeit tekintve azok hat nagy csoportba sorolhatók. Az interjúalanyok válaszait elemezve elsőként megállapítható, hogy a világ legtöbb országában hiányzik a konkrét jogszabályi követelmény a terrorizmusellenes védelmi biztonsági intézkedések beépítésére a magánszektor által megvalósított új fejlesztésekbe. Pedig ennek célja a terrorizmus elleni védekezés biztonsági szempontjainak egyértelmű integrálása lenne a zsúfolt helyek tervezési-fejlesztési folyamatába.

Második eredményként a kutatók megfogalmazták, hogy bár általánosan elfogadott volt, hogy a jövőben a fejlesztési folyamatban a terrorizmus elleni küzdelemre fokozottan figyelni szükséges, ez jelenleg nem lényeges szempont az ingatlanfejlesztési döntéshozatalban, különösen igaz ez a kis- és közepes méretű vállalkozások, befektetők esetében. Az eredmények azt sugallták, hogy kulcsfontosságú feladat lenne a terrorfenyegetettség felismerésének fokozása a magánszektor fejlesztési projektjein belül.

Az eredmények harmadik nagy csoportját hatásvizsgálat keretében mutatták ki a szerzők, amely először is feltárta az elmúlt évek jelentős terroreseményeit, és azoknak a zsúfolt helyek fejlesztésében részt vevők döntéshozatalára irányuló hatásait. Az esetek részleteinek feldolgozását és elemzését követően megállapították, hogy a nagyvárosokban dolgozó és nagyszabású ingatlan- és

infrastruktúra-fejlesztési terveket készítő válaszadók jelezték, hogy ezek az események felkeltették a figyelmüket a terrorizmus lehetséges kihívásaira. A kisebb városokban fejlesztéssel foglalkozók és kisebb projekteken dolgozók körében ez nem mindig volt így. Az eredmények azt is kimutatták, hogy ezek az események nem készítették őket más gondolkodásra, vagy nem változtatták meg döntéseiket az új fejlesztésekkel vagy a meglévő zsúfolt helyek utólagos felszerelésével kapcsolatban. Mindezt számos tényező motiválta, többek között: a támadások gyakorisága, távolság a támadástól, ügyfélvezéreltség, illetve a mentalitás. Érdekes módon az ügyfél-aspektus – azaz, hogy a terrorizmus elleni védelmi intézkedések beépítése vagy kizárása iránti végső döntés mindig az ügyfél kezében van – jelent meg a legkiemelkedőbb komponensként abban, hogy a közelmúlt terroreseményei befolyásolták-e a döntések meghozatalát.

A válaszok alapján negyedik lényeges eredményként fogalmazták meg azt, hogy a válaszadók széles spektruma felismerte, hogy a terrorizmus elleni intézkedések a jövőben valószínűleg hangsúlyosabbak lesznek a döntéshozatali folyamatban, azonban a magánszektornak nyitottabbnak kell lennie a védelmi szakemberek bevonására, csakúgy ahogy az a közszférában is történik. Sok szervezetnél ma is vannak és korábban is voltak házon belüli biztonsági szakértők vagy biztonsági tanácsadók, azonban a fejlesztői közösséggel folytatott megbeszélések arra utalnak, hogy a főbb globális gyakorlatokon kívül tartózkodó építészeti és egyéb tervezői szakemberek nem voltak kellően képzettek vagy jártasak a terrortámadások mérséklésével kapcsolatos innovatív és integrált tervezési megoldások alkalmazásában. Ennek eredményeként a javasolt tervek gyakran jelentős többletköltséggel jártak volna, amit a fejlesztési költségvetés nem tudott volna kigazdálkodni. Ez tehát hatással lenne az ilyen intézkedések szervezeti elfogadottságára, különösen akkor, ha azokat nem írja elő törvény.

Az ötödik nagy eredménycsoportban összefoglaló megállapítást tettek a kutatók, hiszen az egész válaszadói csoport egyetértett abban, hogy a terrorizmus elleni küzdelmet kiemelt szempontként kell kezelni az ingatlanfejlesztési folyamatban. Bár ez a konszenzus nyilvánvaló volt, egyes válaszok mégis azt sugallták, hogy egy ilyen követelményt nehéz lenne kezdeményezni és fenntartani. Valójában az ágazatok résztvevői megjegyezték, hogy a konkrétabb iránymutatásoknak és keretrendszernek produktívnak kell lenniük az épületek funkcionalitását, kialakítását és működését illetően, és azokra a válaszokra kell összpontosítani, amelyek arányosak azokkal a veszélyekkel, amelyekkel egy-egy fejlesztés szembesülhet. Ezzel összefüggésben a válaszadók azt sugallták, hogy a rendőrségi védelmi biztonsági tanácsadók nem értették teljesen az ingatlanfejlesztést, annak tervezési elemeit vagy a kapcsolódó költségeket, és ennek következtében többször olyan ajánlásokat tettek, amelyek nem voltak megfelelőek,

ezáltal az ingatlanfejlesztői oldal nem tudta az ügyfél és a rendőrség igényeit megfelelően, kiváló minőségben biztosítani.

A hatodik csoportban olyan új ismeretek mutathatók ki a kutatás eredményeként, amelyek egyértelműen meghatározzák, hogy miért nem vezetnek be terrorizmus elleni védelmi intézkedéseket a zsúfolt helyek fejlesztései során. Ezek az akadályok egészen a költségekkel kapcsolatos hagyományos aggályoktól a fejlesztési folyamatban részt vevő különböző szakmák közötti szakértelem/oktatás hiányával kapcsolatos kihívásokig terjedtek. A legmarkánsabb akadályok közé sorolhatjuk a tudatosság hiányát, azaz, hogy a fejlesztési szektorban is szükség van a figyelem felkeltésére, mivel ez komoly akadályt jelent a terrorizmus elleni védelmi biztonsági intézkedések beépítése, mérlegelése előtt. Egyértelmű akadályként azonosítható a védelmi intézkedések által generált többletköltség. A szerzők megállapították, hogy a költségkorlát csak akkor lesz lebontva, ha a terrorizmus elleni védelmi intézkedések megfontolását javasló biztonsági szakemberek bizonyítani tudják, hogy az ilyen intézkedések beépítése hozzáadott értéket és piacképességet jelent mind a fejlesztő közösség, mind a végfelhasználó számára. Ennek megfontolását, hogy egy bizonyos zsúfolt hely fejlesztése során alkalmazzanak-e terrorizmus elleni védelmi intézkedéseket nagy mértékben gátolhatja az ügyfél státusza is. Hacsak a magánszektorbeli oldal nem kapcsolódik kritikus nemzeti infrastruktúrához, vagy nem vonz egyszerre több tízezer embert, valószínű, hogy a megfontolásaik korlátozottak lesznek. A gátló tényezők közé sorolják a helyszín fizikai adottságait is, hiszen egyes fejlesztésre szánt telephelyek olyan helyen helyezkednek el, amelyek nem alkalmasak számos védelmi intézkedés végrehajtására, és ennek következtében az intézkedések hatékonysága is csökken. Az oktatás és szakértelem kérdéskörével kapcsolatban a válaszok azt is jelezték, hogy aggályok merültek fel az ingatlanszakma terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos szakértelmével kapcsolatban. „... [*a szakmák*] *küzdenek azért, hogy valódi szakértőket találjanak, akik valódi javaslatokat tudnak adni*” (McIlhatton et al., 2018). Más válaszok azt mutatták, hogy a biztonsági szakértelemre a tervezői és mérnöki szakmákon belül van szükség, mivel ők teljes mértékben tisztában vannak azzal, hogyan lehet a legjobban integrálni a védelmi intézkedéseket a mind esztétikailag, mind funkcionálisan. Egy másik egyértelmű akadályként azonosították azt a meggyőződést, hogy a terrorizmus „velünk nem fog megtörténni”, és ez sok projekten belül akadályozza a védelmi fellépést. Ezt általában vagy a problémára irányuló kellő figyelem hiánya okozta, vagy alacsonynak tartották egy rájuk hatással lévő támadás valószínűségét. Mivel az ingatlanfejlesztési folyamatba nem kötelező beépíteni a terrorizmus leküzdésével és hatásainak mérséklésével kapcsolatos intézkedéseket, megállapítást nyert, hogy amíg a szabályozás nem írja elő ennek beépítését, addig a fejlesztési szektor részéről továbbra

is ellenállás lesz. Általános egyetértés volt a vizsgált csoporton belül abban, hogy a fejlesztések közelében végrehajtott támadás pozitívan befolyásolja a terrorizmus elleni védekező biztonsági intézkedésekkel kapcsolatos döntéseiket. Ennek ellenére a narratíva azt sugallja, hogy ez eseti alapon történne, és amíg ezeknek a támadásoknak a gyakorisága nem nő, és nem koncentrálnak jobban a földrajzi területekre, addig az iparágat valószínűleg nem befolyásolják kellő mértékben. Valójában azt feltételezték, hogy ez a hatás idővel csökkenni fog.

Következtetések

A kutatás egyik legfontosabb következtetése, hogy az általános elvárás, hogy a terrorizmus központi szempontként szerepeljen az ingatlanfejlesztési folyamatban – különösen azokon a területeken, ahol korábban terrortámadások történtek – sokkal összetettebbek, és a projektek léptékétől függően eltérőek.

A tanulmány a jelenlegi megfontolások megkülönböztetésével olyan bizonyítékot ad, amelyből a zsúfolt helyek védelmével kapcsolatban a döntéshozók tájékozódhatnak és döntéseiket ezáltal megalapozhatják. Ez a kutatás a terrorizmuskutatási diskurzus egy kifejezetten alulkutatott eleme, a terrorizmus elleni védekezés biztonságának meglévő szakirodalmi bázisát bővíti azáltal, hogy kidolgozza azokat a tényezőket, amelyek a zsúfolt helyek jövőbeni fejlesztésén belül gátolhatják a terrorizmus elleni intézkedések figyelembevételét és megvalósítását. Az eredmények azt mutatják, hogy az olyan tényezők, mint a költség és az esztétika a valóságban nem az egyedüli meghatározó tényező a terrorizmus elleni védelmi intézkedések fejlesztésből való kizárásában, hanem olyan kérdések, mint a tudatosság, az oktatás és az ügyfél egyaránt befolyásolják a döntéshozatali folyamatot. A megállapítások rámutatnak arra is, hogy a szakpolitikai megközelítésekben, például az oktatásban végrehajtott kis változtatások, valamint egyes terrorizmusellenes tervezési taktikák más biztonsági megfontolások miatti együttes hatásai milyen módon hozhatnak jelentős és pozitív változást.

Erdélyi Katalin

Az ausztrál rendőrségen belüli súlyos visszaélések elemzése gépi tanulással

Machine Learning Analysis of Serious Misconduct Among Australian Police

A szerzők a rendfenntartás igazságossága okán azokat a súlyos rendőri kötelességszegéseket vizsgálták, amelyek a tisztek elbocsátásával vagy vádemeléssel

zárultak, így jogosan feltételezhető a rendőrség büntetőjogi felelőssége. Jóllehet a rendőri környezetben jogszerűen is alkalmazják az erőszakot, a bizonyítható kötelességszegés kihat a közösség biztonságára és a rendőrség legitimitására.

Ausztráliában ez volt az első olyan alkalom, amikor 1200 tisztviselőnek, 13 éves periódusa alatt (2003. január és 2016. október között) keletkezett teljes panasztörténetét feldolgozták. Ezek fele, mintegy 600 eset tartalmazott súlyos visszaélést. A rendőri környezet egyedülálló a tisztek számára biztosított hatáskörökben, a nyilvánossággal szemben gyakorolt sűrű előfordulású hátrányos interakciókban és a helytelen magatartás lehetőségeiben. A bőséges adatforrásból az elemzéssel egyrészt a kötelességszegések előzményeit és okait, másrészt a nem megfelelő rendőri magatartás kockázatának mértékét próbálták meghatározni. Az adatok közötti kapcsolatok kinyerésére gépi tanulást alkalmaztak. A gépi tanulások módszerek nemcsak az összefüggések feltárását teszik lehetővé, hanem képesek előre jelezni bizonyos események bekövetkezésének valószínűségét. E téma ily módszerrel való megközelítése még viszonylag újszerű, de jól jelzi, hogy a gépi tanulás figyelemre méltó sikerrátát képes eredményezni a rendőrség és a lakosság tagjai közötti káros kölcsönhatások előrejelzésében.

A kutatók konkrétan három kérdésre keresték a választ:

1. Hasznosak-e a korábbi kötelességszegések a súlyos kötelességszegések előrejelzésében?
2. Melyik karrierszakaszban vannak a rendőrtisztek a legnagyobb kötelességszegés kockázatának kitéve?
3. Vannak-e olyan demográfiai jellemzők, amelyek előre jelzik a súlyos kötelességszegést?

A korábbi szakirodalmak jellemzően a tapasztalatlan és a fiatal tisztek körében jelölik meg problémaként a súlyos kötelességszegést, míg az idősebb, stabil otthoni életvitelű, jelzálloggal és gyermekekkel rendelkező tiszteket kevésbé javasolták összefüggésbe hozni a kötelességszegéssel. Ugyanakkor a szerzők eredményei azt mutatják, hogy a kötelességszegés kockázata csak a 30 éves kor végén emelkedett, a rendőrök karrierjének közepénél, azaz a tapasztalt tisztek körében a legkiemelkedőbb. Az elemzés világossá tette azt is, hogy az erőszakos viselkedésben a másodlagos foglalkoztatás (pénzügyi kérdések, fáradság) jelenléte is szerepet játszik, így a rendfenntartó szervek közötti, a szabálytalanságok megelőzésére szolgáló eszközök elosztása, bár most jellemzően a fiatal tisztek felé irányul, a karrierjük közepén lévő tisztek felé is kellene irányulnia.

Míg a korábbi kutatások felvetették a foglalkoztatás előtti szűrés és az oktatás fontosságát, ennek a kutatásnak nem ez a megállapítása. Az eredmények alátámasztják az adatközpontú elemzés alkalmazhatóságát a rendőri kötelességszegések

elemzésében. Az a megállapítás, hogy a korábbi magatartás előrejelzi a jövőbeni viselkedést, különös tekintettel a devianciára, nem volt újszerű, de erősen alátámasztotta a korábbi kutatások eredményeit. Ezzel szemben voltak olyan megállapítások, különösen az életkor, a tapasztalati szint és a másodlagos foglalkoztatás szerepe tekintetében, amelyek újszerűek voltak ezen a kutatási területen.

Folyamatosan felmerül a kérdés, hogy a pályafutásuk elején viszonylag alacsony kockázatú tisztek miért válnak kötelességszegési kockázatokká. Hogy a kriminológiai jellegzetességek kialakulása a rendőrök körében a rendőri szervek egyedi sajátossága-e, vagy a kiégés és a traumák kitettségeinek következménye. Ez nem tisztázott. Ettől függetlenül a rendőri szervek politikájának folyamatos éberséget kell tükröznie, figyelni kell a súlyos hivatali visszaélések valószínűségének alakulását, nemcsak a fiatal tisztviselők első éveiben, hanem egész pályafutásuk során, különösen másodlagos foglalkoztatás esetén. A rendészeti szervezetek folyamatosan változnak az idők során, ezért az ilyen környezetek folyamatos kutatása kulcsfontosságú a rendvédelmi szervek közötti helytelen magatartás változó jellegének azonosításában.

A kutatás során felhasznált adatok szigorúan bizalmasak voltak, ezért nem állnak rendelkezésre.

Bánáti Tibor

Az amerikai rendészeti szervek válaszai a COVID–19-re

American Law Enforcement responses to COVID–19

Az Amerikai Egyesült Államok területén a COVID–19-világjárvány idején, 2020 nyarán bevezetett korlátozásokról szóló cikk a rendészeti szervek által kifejtett konkrét intézkedéseket vizsgálja. A *The Journal of Criminal Law and Criminology* című folyóirat hasábjain a szerzők: Matthew B. Kugler, Mariana Oliver, Jonathan Chu és Nathan R. Lee arra kerestek választ, hogy az USA bűnüldöző szervei milyen szerepet játszottak a COVID–19 okán bevezetett korlátozó intézkedések előmozdításában a 2020. év első felében. Kutatásuk során az általuk felkeresett rendészeti szervek – jellemzően a helyi hatáskörű rendőri egységek – állományában kvantitatív módszerek alkalmazásával végezték felméréseiket, melyben a rendőrség által bevezetett eljárásokra, esetleges büntető intézkedésekre, illetve a preventív-tájékoztató tevékenységre vonatkozó kérdéseket tettek fel.

A tanulmány elején a szerzők leszögezik: az USA szövetségi államaiban különböző korlátozó rendelkezéseket vezettek be a tagállami kormányzatok, melyek

betartatásában főként a lokális erők, a helyi rendőri egységek vettek részt. A kormányzatok elsősorban a pandémia miatt bevezetett magatartási előírások betartására kérték a rendőri szerveket a 2020 márciusában kiadott rendeleteikkel. Az iskolák bezárását helyi önkormányzati hatáskörbe utalták, akik karanténba kerültek, nem hagyhatták el otthonaikat. Kötelezővé tették a közterületi maszkviselést és a szükségtelen interperszonális kontaktusokat is korlátozták. Ezen szabályok betartásához azonban nem volt szükséges az állami erőszakszervezetek alkalmazása, a szabályok betartása elsősorban a lakosság önkéntes jogkövetésen alapult. Míg egyes tagállamokban a nem létfontosságú üzleteket bezárták, a világszerte preferált „home office” típusú munkavégzés alkalmazását szorgalmazták, addig 2020 májusától egyes tagállamokban fokozatosan az újraindítás politikáját folytatták.

A szerzők arra kerestek választ, hogy a bűnüldöző szerveknek milyen mértékben és milyen eszközök alkalmazásával kellett elősegíteniük a COVID-19 okán bevezetett korlátozások betartását. Példaként említik Tajvan, Szingapúr, Dél-Korea és európai vonatkozásban Ausztria gyakorlatát, ahol a karantén elrendelésére és a fertőzött személyek mozgásának nyomon követésére a mobiltelefonok GPS adatait használták fel. Izraelben, Franciaországban és Kínában drónokat alkalmaztak a karantén szabályok betartásának ellenőrzéséhez, ezzel párhuzamosan a közterületi videokamerák gyakorlati alkalmazására is sor került. A szerzők megjegyzik, hogy a sorolt technikai eszközök mellett az arcfelismerő rendszerek alkalmazása sem ütközne komolyabb jogi akadályba, mivel az USA alkotmánya megengedi azok célhoz kötött felhasználását.

Egyetlen olyan jogi aggály merült fel az alkalmazott technológiai eszközök igénybevételeivel kapcsolatban, amelyhez bírói engedély szükséges, ez pedig a mobiltelefonok helyadatainak folyamatos megfigyelése. Megállapítják, hogy a nyomozások során alkalmazott eljárás a COVID-19 korlátozásokkal kapcsolatban is felhasználhatónak tűnik a jelenlegi jogszabályi környezetben, csupán az alkalmazott technológia vethet fel jogi aggályokat. A drónok új alkalmazási lehetőségét ismertetik a tanulmányban: Connecticut állam egyik városában felmerült a technika lázmérésre alkalmas változatának kipróbálási lehetősége, ez azonban a helyi közösség ellenállásába ütközött, ezért elvetették. A helyi adatszolgáltatásokból a kutatók megállapították, hogy New York és Chicago rendőrsége a korlátozási szabályok betartását a kisebbségi közösségekhez tartozókkal szemben szigorúbban ellenőrizte.

Összegzésük alapján megállapítható, hogy a COVID-19-járvány megfékezésére több ország által is használt megfigyelő eszközöket az USA rendvédelmi szervei is használhatják anélkül, hogy alkotmányukat megszegnék. Ez alól egyedül a mobiltelefonok korábban már említett helyadatainak tartós megfigyelése képez kivételt. A mobiltelefonok helyadatainak a COVID-19 okán történő felhasználásához

a jelenlegi, bűnüldözési célú szabályozás nem megfelelő, annak módosítását követően azonban az állampolgárok ilyen típusú megfigyelését az amerikai jogi szabályozás nem a rendőrség, hanem a Nemzetbiztonsági Ügynökség hatáskörébe utalná.

A rendőrség mellett az önkormányzatok is rendelkeznek rendészeti jogosítványokkal, az ehhez szükséges eszközparkjuk is rendelkezésre áll, a beszerzett információk alapján mégsem vetették be azokat a járvány ideje alatt, vagy csak elenyésző mértékben.

A tanulmány gerincét képező felmérést 2020. június 16. és július 3. között hajtották végre helyi rendvédelmi szerveknél, hogy felmérjék, hogyan reagáltak a COVID-19-re, mit próbáltak tenni a hatóságok és milyen eszközökkel. A felmérést 370 szerv bevonásával végezték és a kérdések lényegüket tekintve arról szóltak, hogy az eljáró hatóságok a korlátozó szabályok betartatása kapcsán a kormányzati szervek által előírt intézkedések közül melyiket és milyen mértékben alkalmazták. Az előírt rendelkezések a „bátorító” vagy a „végrehajtási” intézkedések voltak. Az előbbi kategóriába például táblák kihelyezése, míg utóbbiba a bírság kiszabása tartozott. A megkérdezett résztvevők az 1000 és 10 000 fő közötti lakosságszámú amerikai települések véletlenszerűen kiválasztott önkormányzati bűnüldözési vezetői és rendőri osztályok vezetői voltak. A beérkezett válaszok elemzéséből megállapítható, hogy a válaszadók 74%-a csak „bátorító” intézkedéseket alkalmazott, „végrehajtási” intézkedéseket csupán 1,3% vezetett be. A két módszer együttes használatáról a megkérdezettek 11,7%-a számolt be, míg 13%-uk egyik intézkedést sem alkalmazta. A nagyobb lélekszámú települések hatóságai azonban nagyobb valószínűséggel hoztak végrehajtási intézkedéseket a nagyobb lélekszám miatti gyakori jelentősebb létszámú összejövetelek elkerülése érdekében.

A semmilyen intézkedést sem foganatosító, vagy csak „bátorító” intézkedésekkel fellépő hatóságok (a megkérdezett 370 hatóságból 22 válaszadó) vezetőinek további kérdésre kellett válaszolniuk:

- Miért nem tettek lépéseket (260 szervezeti egység vezetőjének)?
- Miért döntöttek úgy, hogy lemondanak a „végrehajtási” intézkedésekről a „bátorítás” javára?

A semmilyen intézkedést sem foganatosító rendészeti vezetők mintegy 60%-a szükségtelennek tartott bármilyen iránymutatást.

A csak „bátorító” intézkedéseket foganatosító vezetők 45%-a arról számolt be, hogy nem kaptak a felettes szervüktől útmutatást, 42%-uk szerint pedig a közösségeikben nem kellett többet tenniük a szabályok betartásához. A technikai eszközök alkalmazására vonatkozó kérdésekre a megkérdezettek mintegy 92%-a válaszolta, hogy nem alkalmazott semmilyen speciális technológiát,

megfigyelő eszközt. A válaszadók 5,9%-a számolt be videókamerák használatáról, 1,4%-a említette az arcfelismerést, mindössze 1,1% számolt be drónok, illetve hitelkártya vagy mobiltelefon-helyadatok alkalmazásáról.

A cikk összefoglalójából megállapítható, hogy az eljáró rendvédelmi szervek minden esetben a minimális beavatkozás szükségességét szem előtt tartva, önként választották a „bátorító” intézkedések alkalmazását. A büntető jellegű rendőri tevékenység hiánya nem jogszabályi felhatalmazás hiányára volt visszavezethető, hanem arra, hogy a 2020 nyarán általánosan bevezetett közterületi intézkedések előírása (maszkviselés, távolságtartás) és otthon maradás (karantén, illetve home office munkavégzés) miatt a rendőri szervek nem látták szükségét a megfigyelés eszközei bevetésének, a büntető intézkedések fogantatásának. Mivel ilyen tartalmú utasítást felettes szerveiktől sem kaptak, azok bevezetésére nem került sor.

Bacsó Bernadett

SWaPOL – Szociális Munka és Rendészet – A szociális munka és a rendészet szakmai továbbképzése

SWaPOL – Social Work and Policing -Berufliche Weiterbildung für Soziale Arbeit und Polizei

A SWaPOL projekt nemrégiben zárult le, ami az „ERASMUS + Stratégiai Partnerségek” programsorozat segítségével jött létre. Három ország működött közre a munkaterv kialakításában: Ausztria, Belgium és Portugália. A szerzők által feldolgozott téma bemutatja a manapság is arra törekvő fejlesztéseket, amelyek támogatják a szociális munkások és a rendőrség munkacsoportjainak szorosabb együttműködést. A tanulmány kitér arra, hogy szükség van a szakmai csoportok közötti folyamatos információcserére, a szervezeti felépítésük egymással történő megosztására, valamint a gyakorlatban megszerzett tapasztalatok átadására. A folyamat sikerességének érdekében kidolgoztak egy tananyagot, ami a közös szakmai fejlődéshez járul hozzá. A fiatalok szerfogyasztására és a közterületen történő zavargásokra vonatkozó preventív koncepciók alapját képezik azok a munkastratégiák, amik kapcsolódási pontok mindkét területen.

A SWaPol előzményei

A sok évre visszatekintő rendőri munkafolyamatok az évek során folyamatosan átalakultak Ausztriában. A közvélemény által kevésbé ismert szervezeti

egységek kiegészültek, fő figyelmet kapott a saját tulajdon védelme, az erőszak, a szexuális bűncselekmények, illetve a fiatalok szexuális szennyeződésének megelőzése, emellett az áldozatvédelem bevezetése, valamint a gyermek- és ifjúságvédelemmel kapcsolatos sürgős bűnügyi feladatok ellátása. Kiemelt fontosságúvá vált a lakossággal való szoros kapcsolattartás és állandó visszajelzés. A biztonságos társadalom kialakulása többé nemcsak állami feladat, hanem annak létrehozásában egyre nagyobb felelősséget kell vállalniuk a magán személyeknek is. Alsó-Ausztriában és Bécsben megvalósítottak egy „AGORA” nevezetű kísérleti kutatási projektet, amiben vizsgálták, hogy a lakossággal történő együttműködés gyakorlata, hogyan működik a közterületi szervek bevonásával, és miként tudják megteremteni a „egészséges rendet”. A hangsúlyt a gyakran felmerülő lakossági problémákra helyezték, mint a pszichotróp szerek, tehát a dohány, az alkohol és a különböző illegális tudatmódosító szerekkel összefüggő erőszak. A folyamatok során nemcsak a pozitívumok, hanem a hiányok és korlátok is napvilágra kerültek. A részben sikeres projekt rámutatott arra, hogy az együttműködés nem fenntartható, és a strukturális formája sem volt megvalósítható. Ezen összefogás eredményeképpen megszületett a döntés, hogy szükség van egy hosszú távú projektre, hiszen a rendőrség és a szociális munkások össze tudnak dolgozni és képesek pozitív töltetű eredményeket elérni.

SWaPOL – Szociális munka és rendészet

A bevezető rész után a szerzők kitérnek a SWaPOL koncepció fejlesztésére, amire több mint két év állt rendelkezésre, 2018. november és 2021 februárja között. A projektet a próba időszak, a „PILOT” alatt az Európai Jóléti Politikai és a Társadalomkutatói Központból irányították, természetesen a partnerszervezetek közreműködésével. A rendőri és szociális munkában részt vevők közösen szerzett tapasztalatai, ismeretei alapján kidolgoztak egy tananyagot, valamint egy kézikönyvet, amit a szociális munka tantárgy keretein belül tanítanak, illetve felhasználnak a főiskolákon. A képzési koncepció célja, hogy a professzionálisan működő partnerség fenntartható módon valósuljon meg és a többi európai ország számára is elérhetővé váljon.

A műben három modulon át vezető szakmai képzés magában foglalja a szakértői információátadás képességének elsajátítását, helyzetfüggő bevetési gyakorlatokat, terepgyakorlatokat, valamint közös társalgásokat, és lehetőséget nyújt a reflexiók megosztására.

Az 1. modul a szervezeti, szakmai, etikai és szociálpedagógiai alapismeretek elsajátítására irányult. A rendőrségi és szociális munka közterületen történő együttműködése kap még ezen kívül szerepet, különösképpen a hajléktalanok,

az alkoholisták és a droghasználók tekintetében. A bűnmegelőzés egyik fontos momentumaként megtanítanak nekik fontos angol és német kifejezéseket, hiszen a nemzeti koncepciók megismeréséhez szükség van ezekre.

A 2. modul arra összpontosít, hogy a fiatalok körében leginkább a nyilvános helyeken, illetve a szórakozó helyeken történő illegális szerek használatának megelőzési módjait vegyék célkeresztbe. Szembesülnek a szociális munkások, a rendőrök és a fiatalok eltérő nézőpontjaival. Megvizsgálják a szerhasználat okozta viselkedés különböző okait a személy, a környezet és a drog hármásának aspektusából, valamint megvitatják a függőség mint betegség témakörét, és a prevenció fontosságát.

A 3. modulban a szegénységgel és a hajléktalansággal mint társadalmi problémával kapcsolatosan felmerülő rend kérdéskörével foglalkoznak. Megpróbálnak együttműködni a hajléktalan egyesületekkel és interkulturális közvetítőkkal annak érdekében, hogy elkerüljék a hajléktalanok kitelepítését és szankcionálását.

Összegzés

A szerzők szakmailag átfogóan mutatják be, hogy a SWaPOL továbbképzésnek az a célja, hogy a szociális munkások a rendőrökkel együttműködve egy folyamatos konstruktív eszmecserét folytassanak a prevenciós és a gyakorlatban történő pozitív változások érdekében.

Felhasznált irodalom

- Cubitt, T. I. C., Wooden, K. R. & Roberts, K. A. (2020). A Machine Learning Analysis of Serious Misconduct Among Australian Police. *Crime Science*, 9(22), 1–13. <https://doi.org/10.1186/s40163-020-00133-6>
- Ferst, T. (2019). Das Verhältnis zwischen Freiheit und Sicherheit in der Schweiz. Was Schweizerinnen und Schweizer unter „Freiheit“ und „Sicherheit“ verstehen und wie sie deren Verhältnis beurteilen. *SISAK Journal*, 3, 18–30.
- Kugler, M. B., Oliver, M., Chu, J. & Lee, N. R. (2021). American Law Enforcement responses to COVID–19. *The Journal of Criminal Law and Criminology*, (előzetes közlés, 2021), 20–25. <https://doi.org/10.2139/ssrn.3707087>
- McIlhatton, D., Berry, J., Chapman, D., Christensen, P. H., Cuddihy, J., Monaghan, R. & Range, Dan (2020). Protecting Crowded Places from Terrorism: an analysis of the current considerations and barriers inhibiting the adoption of counterterrorism protective security measures. *Studies in Conflict & Terrorism*, 43(9), 753–774. <https://doi.org/10.1080/1057610X.2018.1507311>

Stummvoll, G., Reischl, C. & Dück, C. (2021). SWaPOL – Social Work and Policing. Berufliche Weiterbildung für Soziale Arbeit und Polizei. *SLAK-Journal - Zeitschrift für Polizeiwissenschaft und polizeiliche Praxis*, (2), 26–38.

A cikkben található online hivatkozás

URL1: *SVV Sicherheitsmonitor 2018. Die Schweiz zwischen Sicherheit, Risiko und Freiheit*. <https://www.svv.ch/sites/default/files/2018-06/SVV%20Sicherheitsmonitor%202018.pdf>

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Pék R. T., Fekete Cs., Gál E., Erdélyi K., Bánáti T. & Bacsó B. (2022). Nemzetközi Rendészeti Figyelő VI. *Belügyi Szemle*, 70(7), 1469–1489. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.7.7>